

*Życie jako czas
dojrzewania*

Okres zwykły

KULTURA

ISBN 9788387487393

Wydawca: Archidiecezja Poznańska

Redakcja: Ks. Szymon Stulkowski

Ilustracja (str. tytułowa): Stanisław Barbacki

Drukarnia Św. Wojciecha

61-245 Poznań 2, Chartowo 5

WPROWADZENIE

Motto obecnego roku – *Otoczmy troską życie*, pragnie nam uświadomić nie tylko obowiązek zaangażowania na rzecz jego obrony, zwłaszcza przed aborcją czy eutanazją, ale także konieczność troski o rozwój i dojrzewanie życia. Nie wystarczy przeciwstawianie się „cywilizacji śmierci”, zmaganie z dwuznacznością języka, za pomocą którego próbuje się pozytywnie określać negatywne praktyki. Potrzeba proklamowania wartości i świętości życia, co powinno znaleźć także swój wyraz kulturowy i oddziaływać na szersze kręgi społeczne.

Dlatego w Okresie Zwykłym roku liturgicznego te właśnie aspekty troski o życie będziemy podkreślali w pracy duszpasterskiej. Wspomniane zadania na obecnym etapie ma nam przypominać hasło – *Życie jako czas dojrzewania*.

Tegoroczny *Program duszpasterski* rozumie troskę o życie w znaczeniu szerokim. Chodzi w nim o wszystkie formy życia, które wyszły z rąk Stwórcy. Oznacza to konieczność objęcia troską, zarówno życie środowiska naturalnego, jak również życie fizyczne i psychiczne człowieka oraz jego życie duchowe. To właśnie w tej wielostronnie zarysowanej przestrzeni dokonuje się złożony i długotrwały proces dojrzewania ludzkiego życia. Rozpoczyna się on w rodzinie, na co zwraca uwagę Synod Archidiecezji Poznańskiej: *Pierwszym i szczególnym miejscem rozwoju i dojrzewania młodego człowieka jest rodzina – najmniejsza komórka Kościoła. Zadaniem rodziców jest nie tylko wydanie na świat i wykarmienie potomstwa, ale także zapewnienie mu właściwego rozwoju fizycznego i duchowego, a w szczególności rozwoju religijno-moralnego. Rodzina autentycznie chrześcijańska stara się wytrwale o to, aby być w pełni żywą częścią Ludu Bożego i w ten sposób mieć prawdziwy udział w misji kapłańskiej, prorockiej i królewskiej Jezusa Chrystusa i Jego Kościoła. Tylko taka rodzina jest miejscem właściwego rozwoju młodego pokolenia, która pamięta, że jest przede wszystkim szkołą człowieczeństwa, szkołą cnót, szkołą apostołstwa i małym seminarium* (tom 1, Dokumenty, 329).

I dalej kontynuuje Synod: *W rodzinie bowiem młody człowiek w ciągu całego procesu dojrzewania będzie w stanie uformować się jako człowiek i chrześcijanin, odkryć swe powołanie i przygotować się do jego realizacji. W tym sensie rodzina staje się najważniejszą szkołą życia małżeńskiego i może stać się środowiskiem słusznie nazywanym »pierwszym seminarium«* (tom 1, *Dokumenty*, 423).

Kolejne etapy życia człowieka oznaczają coraz szerszy zakres indywidualnej odpowiedzialności za własne dojrzewanie, jednakże zawsze w jakiejś relacji do innych ludzi. To właśnie w tej przestrzeni, czasowo najdłuższej, powinien się dokonywać dalszy rozwój. Troska o życie będzie tutaj przybierała liczne i bogate formy. Mając świadomość, że Okres Zwyczajny roku liturgicznego obejmuje czas wakacji i urlopów, warto zwrócić szczególnie uwagę na odpowiednie ukierunkowanie troski o własne ciało, zdrowie fizyczne i psychiczne, właściwe przeżywanie czasu odpoczynku oraz konieczność wprowadzenia podstawowego ładunku w porządek każdego dnia. Miesiąc sierpień będzie okazją promowania wstrzeźliwości od napojów alkoholowych i ukazywania zdrowego stylu życia. Wcześniejsze wspomnienie św. Krzysztofa stwarza możliwość zwrócenia uwagi na konieczność przestrzegania przepisów o ruchu drogowym, a także odpowiedzialność kierowców za życie własne i bliźnich. Odrębną sprawą jest promowanie czasu wakacyjnego jako szansy zadbania o rozwój duchowy – możliwość wewnętrznego pogłębienia poprzez uczestnictwo w rekolekcjach wakacyjnych, dniach skupienia czy podjęcia propozycji przedstawianych przez różnego rodzaju grupy formacji duchowej. Czas wakacji jest też okazją budzenia pełniejszej odpowiedzialności za środowisko naturalne człowieka i kształtowania zdrowo pojmowanych postaw proekologicznych. Oznacza to znalezienie w posłudze duszpasterskiej miejsca dla ekologii ducha, by uczyć człowieka harmonii ze światem przyrody i troski o życie także w tym wymiarze.

Nie sposób wreszcie nie zauważyć, że 19 czerwca rozpoczyna się ogłoszony przez Ojca Świętego Rok kapłański, któremu towarzyszyć będzie hasło: **Wierność Chrystusa – wierność kapłana**. Niech inspiracją do głębszego przeżywania tego okresu będą postanowienia Synodu Archidiecezjalnego (tom 1, *Dokumenty*, 29): *Prezbiterzy uświęcają się, »wypełniając szczerze i niezmordowanie swe obowiązki w Duchu Chrystusowym«* (DK 13). *Sakrament święceń udziela im łask potrzebnych do godnego i doskonałego wypełniania powierzonej posługi, co wymaga z ich strony odpowiedzi i współpracy z darami Bożymi. Można więc powiedzieć, że każdy prezbiter jest powołany do stałej formacji na mocy »charyzmatu Bożego«* otrzyma-

nego w sakramencie święceń, a przypomnianej przez Apostoła Pawła: »[...] przypominam ci, abys rozpałił na nowo charyzmat Boży, który jest w tobie [...]« (2 Tm 1, 6). Formacja stała jest »kontynuacją ogólnego i integralnego procesu ciągłego dojrzewania, polegającego na pogłębianiu każdego wymiaru formacji – ludzkiego, duchowego, intelektualnego i duszpasterskiego – a jednocześnie na umacnianiu wewnętrznej i żywotnej więzi między nimi; punktem wyjścia i odniesienia jest tu miłość pasterska (PDV 71)«.

W liturgii Okres Zwykły jest nazywany czasem wzrostu Kościoła. Tematyka związana z postawą wobec daru życia powraca zwłaszcza w treściach czytań 11–16 oraz 19 i 22–24 Niedzieli Zwykłej. Podkreślają one, że Bóg daje wzrost życia, a Jezus jest jego fundamentem. Dojrzewanie ludzkiego życia znajduje swoje spełnienie w Jezusie, zaś człowiek jest posłany, aby głosić wezwanie do przemiany życia i otarcia się na dar nowego życia. Konieczność służby życiu, a także potrzebę ufności i solidarności na drodze dojrzewania życia przybliżą 29 i 30 Niedziela Zwykła.

Centrum działalności duszpasterskiej tego okresu pozostaje niedziela – Dzień Pański. Jego świętowanie jest podstawą i rdzeniem całego roku liturgicznego oraz jednym z istotnych elementów budowania kultury przenikniętej duchem miłości i wzajemnego zrozumienia. Tym bardziej w okresie wakacji nie można zapomnieć o obowiązku uczestnictwa we Mszy św. Niech ten dzień stanie się zatem miejscem przypominania, że *Konieczne jest »służenie Ewangelii życia«, również poprzez »powszechną mobilizację sumień i wspólny wysiłek etyczny, aby wprowadzić w czyn wielką strategię obrony życia. Wszyscy razem musimy budować nową kulturę Życia«. Jest to wielkie wyzwanie, do którego należy podejść odpowiedzialnie, z przekonaniem, że »przyszłość cywilizacji europejskiej zależy w znacznej mierze od stanowczej obrony i promowania wartości życia, stanowiących rdzeń jej kulturowego dziedzictwa«; chodzi bowiem o przywrócenie Europie jej prawdziwej godności, związanej z tym, że jest ona miejscem, gdzie uznaje się niezrównaną godność każdej osoby ludzkiej (EiE 96).*

ks. Adam Przybecki